

сподарю!.... Но като не можалъ да изговори другъ думъ подалъ на царя писмо-то. Той го прочелъ и чело-то на благочестивый-тъ самодержецъ потъмнѣло отъ гнѣвъ. “Кой е този недостойный съблазнитель, казалъ владѣтель-тъ, той къдѣто и да е ще го найде страшнѣ-тъ рѣкъ на правосъдіе-то.” — Това изрѣкъль и по всички-тъ страны на Българско-то царство ся испратили скороходцы стѣсъ строго повелѣніе да търсятъ Невѣнкъ и нейный-тъ похититель.

Мѣдрыйтъ царь утѣшавалъ Болярина пріятелскы и въздышкытъ съ сълзытъ облегчили стѣсеннытъ гърды на несчастныйтъ родителъ, чувството на гнѣвътъ отстъпило въ сърдцето му мѣсто на нѣжны жалбы и тѣгы.

“Богъ знае — рекълъ Тихомиръ, като погледнѣлъ къмъ небето — о! Богъ знае колко тя азъ обычахъ, неблагоприятна и жестока но мила, Невѣнко!.... така е Господарю ты и сега ми е по-мила отъ всичко на свѣтътъ!.... Но кой ѣкъ изведе изъ домътъ ми? Дѣ е тя сега? Що ли става съ неѣкъ!.... Ахъ! при всичкѣтъ си старость, азъ бы припикалъ слѣдъ неѣкъ на край свѣтътъ! Може бы злодѣецъ нѣкой да ѣкъ прѣльсти като невинна, и послѣ да ѣкъ напусне и да ѣкъ погуби.... Но моята дѣщеря никога не ще да обыкне злодѣя!.... Но защо да ся неоткрые на родителя си?.... Та който и какъвто да бы былъ този чловѣкъ, азъ бы го пригърнѣлъ като мой сынъ, или милостивыйтъ ми господарь мя не обыча? или той не щеше за мою любовь да обыкне и мойтъ зетъ?.... Незнамъ що да мыслихъ.... и що да кажъ но нея ѣкъ нѣма!.... азъ ще плачъ, и тя не ще види мойтъ сълзы — ще умрѣ: и тя не ще затвори очитѣ на тейко си, който полагаше за неѣкъ и животъ, и душѣ?.... Истина че безъ волютъ Божіѣкъ нищо не става; може бы, и азъ да съмъ заслужилъ Божіето наказаніе: за това покорявамъ му ся безъ роптаніе!.... само за едно ся моля Боже мой: ты да бждешъ милостивъ неинъ отецъ къдѣто и да е. Нека азъ да умрѣ въ тѣгы,